

4K-resolutie

hoogteziekte

toen ik daar op de toiletvloer zat / meende ik niet te huilen / maar het was er zo koud / dat ik niets meer te zeggen had / er zijn dingen / die alleen zonder oogcontact verteld / kunnen worden en de richels / ramen / die we nooit meer openen / dat ik inkt lek als markeerstiften / en jij / zoog het beenmerg uit de kippenbotten / die wij / dagen later nog hoorden knappen / de verhuisdozen met oude / beeldjes en het formaldehyde want / alles kon gepreserveerd worden / met de juiste chemicaliën / maar wij moeten iets gemist hebben / van die chemische verbindingen / de gardarobemedewerkers / want met de tv op stand-by / werd ons moed / ingefluisterd / maar de lampen speelden geen rol / er zijn dingen die niet omschreven worden / geen bergtoppen / hoogteziekte / waar wij met zuurstoftekort / de wortels doorbeten / zodat er iets in ons kon veranderen

mirandabad

de badpakstof plakt aan mijn lichaam, verberg de kreukels,
want de vouwlijnen zijn waar we het makkelijkst scheuren.
de waterglijbaan is te donker en het wachten duurt te lang,
het water is te warm, de bubbels als onrust en de handen onderwater,

het snelle ademen, de blote voeten, de schade die was aangericht
omdat het water het ademen stopt en het algemene vertrouwen
in de mensheid, het chloor prikt aan mijn ogen maar ik
moet onderwater zien omdat we niet blind kunnen zijn en

hij precies weet wat hij moet zeggen, het kloppen van de harten,
en het zwembriljetje valt steeds af. badmeester, springplanken,
maar er is geen tijd voor noodsignalen, wij oefenden de borstcrawl bij
de waterkant waar ik veilig kon vasthouden. het kraken van

dat water omdat onze lichamen niet gewenst zijn en we ook
kunnen gaan zitten. het douchen, de kleedkamer, het dichterbij
zijn, ik kan echt wel terugkomen en het zit niet in mijn hoofd,
terughoudende vragen, natte haren. het vasthouden want

we hadden geen idee maar het deed wel pijn, roken we
uren later het zwembadwater in onze haren zonder dat we
waren gaan zwemmen, het was allemaal zo echt, we kunnen
het beste alles vergeten, wegspoelen met chloor

frequentie

er is genoeg om in te ruilen, dat we
vroeger statiegeldflessen verzamelden en
die wandeling samen in het bos,
het groene nachtlampje, je slaapt
allang niet meer in een hoogslaper, nooit
meer trillende benen

de kleien beeldjes in de vitrinekast en
rillende raamkozijnen, lege lijsten,
dat ze langslopen met lage wenkbrauwen
er is genoeg om te ruilen, dat je met moeite
je schouders recht houdt en de handen over
elkaar

er is genoeg om aan te raken, genoeg
hout, het gaat om het zelfvertrouwen en de manier
waarop hij op je neerkijkt, de muurtekeningen
dat je in slow-motion langs de grachten fietst,
30 frames per seconde, 4K-resolutie want jij mag
alles met detail meemaken

de reisjes, treinvakanties, wij de tentstokken weer
opborgen, het vastgelopen papier in de printer en
lachende ikea-bloemen die weten dat ze bij je graf
zullen staan, er is zoveel te ruilen, tel de bedranden
met je handen

trappenhuis

met krijt wordt er op de ramen getekend, zodat we vanaf het straatbeeld niet meer gezien kunnen worden, we van de trappen glijden alsof er geen krachten, vectoren, alsof er altijd matrassen zullen zijn om ons op te vangen, tl-lampen

aan het plafond die pas aangaan als je beweegt, bewegingssensor, ze heeft liever dat ik een synoniem gebruik zodat ik net om de betekenis heen kan praten en de ramen die het licht doen breken omdat niemand recht in die glasscherven wil kijken, de kat onder het dekentje, de kat die van de bloemen at,

de kat die uit het raam keek, de kat die aan je voeten lag, we maakten er foto's van, video's, beloofden de plakboeken weg te doen, maar het zat hoog, dus de vis aan het touwtje en de dakpannen die we niet konden beklimmen want we dachten dat we gewoon over de randen konden lopen, maar de trapeuning liet los en de

twee vrouwen die onder het tapijt stofzuigden wisten wat daar lag en we hadden last van muizen, ik hoorde ze in de muren, waar ze tussen het isolatiemateriaal konden kruipen. het was begrijpelijk, maar meer dingen speelden een rol want in de avond fietste ik gewoon door het vondelpark en deed jij je ademhalingsoefeningen in bed

maar er lag niets in de schuur,
ik wist niet wat ik dacht wat er zou liggen,
maar er lag niets en

ze vertelde over haar koortsdromen, en zei dat ik haar moest appen, jij werd gebeld uit senegal maar toen je terugbelde nam er niemand op en je liet me in het anatomisch zakhandboek zien figuur 1 ribbenkolom figuur 2 het bloedvatstelsel maar dat was niet zoals jij de dingen kende,

je bepaalde scènes nog een keer keek, maar je had genoeg om op door te leven en als het parasitisme, zodat je in iemand anders kon meeleven, jouw binnenste er anders uit kon zien

unesco werelderfgoed

teken de vlekken er zorgvuldig op met
acrylverf, melanine, zonnebrand, bleek, viltstift,
laat de dermatoloog er in folders en pamfletten overheen
krassen, doe het in abstractie,

vang er iets ongrijpbaars mee, zoals jij 's ochtends de
kruiden achter het gasfornuis wegveegt en het rillen
van je handen op de handvaten,
neem de nagellak, modder, wasco, aceton, maak er iets moois

van, de lange mouwen, capuchontruien want jouw
huid mag geen openbaar erfgoed zijn, dat zorgeloze tussen
de fotoboekpagina's, het wegglijden van de cijfers,
draai nog eens om tot de lakens wel passen

en buiten is het koud, was het eerste wat hij tegen je
zei, maar dat wist je al, je wist al dat het buiten koud was met je
lagen truien en het traplopen, de negatieve terugkoppelingen maar
waar houdt de getallenlijn op?

witte ruis

in stilte
zie je de
gezichten ontvouwen
zie je hoe ze de pijn als internetgeschiedenis
hersenschors verbergen

in stilte typ je in
youtube of
instagram of
sluit je je ogen en
10 funny pics to turn off your brain with

in stilte,
want de muziek heeft je oren doen schreeuwen en
hevige regenval,
noise-cancelling
loop je recht door de grachten heen

draaideuren

we zien onszelf met strepen onder onze ogen, enkel
een spiegel nodig om de breuklijnen te onthullen, om de
holheid van de badkamers, betegelde wegen, waar wij
s avonds nog lopen. laat de baden met kristalwater vullen,

de goudvissen en maar tegen dat glas aanzwemmen, de tekeningen
die we op de grond leggen als blauwdrukken, draagmuren,
touwbruggen, gevarenczones, maar de stad is leeg en het mos groeit door
de daken heen in een poging de hemel te vinden, met roze vingers,

babyhuid, dat we in de moestuin porren en de aardappels opgraven,
wormenhotellen, maar er geen plek is om je thuis te voelen, geen
dakpannen of antenneschotels om onder te schuilen, want jij
moet binnen bereik zijn. het water doet het aardewerk breken, en

geen regenpijpen, traanbuizen, die al dat water kunnen afvoeren
het platliggen, zodat je tenminste een dimensie kan loslaten maar het is nog steeds
teveel draagwerk en als ik jou was zou ik twee keer lopen voor je uit
de draaideuren stapt, zodat je zeker weet dat het past

raaklijnen

het crêpepapiergroene landschap waar
wij tussen de distels onze lunch opeten

en het oneindig draaien van die aardbol,
het onafgebroken verplaatsen van drukgebieden

en zelfs de weerman weet niet meer waar hij moet wijzen,
het koudblauwe van de spiegels, telefoonschermen

wij staan niet op ook niet als de rillingen ons dwingen,
we als golven teruggezogen worden

jouw eerste melktand liet een gat achter, maar
er waren zoveel andere littekens die je onder je kussen wilde leggen

zodat iemand er eindelijk waarde aan kon hechten en
wij met onze vingertoppen vol eelt want er moest iets gedaan worden

het lag vlak voor ons, gladgeschoren, naakt, maar
laten we de stoppels niet tellen, er hoeft geen conclusie te zijn